

ustanovení § 8 vyr. ř., avšak obojí předpis jest co do svých předpokladů na sobě nezávislý. Jest tudíž pro účinek § 47 vyr. ř. (neplatnost) nerozhodné, zda byla poskytnuta zvláštní výhoda jednáním podle § 8 dovoleným či zakázaným. Naopak zase jednání, které by bylo jinak podle § 47 vyr. ř. neplatným, ale není jím proto, že bylo předsevzato po právoplatném potvrzení vyrovnání, může býti přes to odporovatelným, pokud ještě sahá účinnost předpisu § 8 vyr. ř. Úmluvou ze dne 23. srpna 1924 poskytl žalovaný nepochybně žalobkyni zvláštní výhody před jinými věřiteli, leč úmluva tato není neplatnou, poněvadž se stala v době, kdy usnesení, jímž bylo vyrovnání potvrzeno, nabylo již právní moci (§ 47 vyr. ř.). Naproti tomu mohla by býti tato úmluva závadnou s hlediska § 8 (2) vyr. ř., neboť podstoupení závazku k zaplacení celé věřitelovy pohledávky, ač by dlužník byl povinen zaplatiti jen vyrovnací kvotu, nelze pokládati za jednání náležející k obyčejnému provozu obchodu. Bylo by tedy za trvání vyrovnacího řízení, totiž až do veřejného oznámení, tedy do vývěsu usnesení, jímž bylo vyrovnací řízení prohlášeno za skončené, na soudní desce (rozh. čís. 7485 sb. n. s.), přípustné jen se souhlasem vyrovnacího správce. Bez tohoto souhlasu bylo by proti věřitelům, tedy jen relativně bezúčinným. Usnesení o skončení vyrovnávacího řízení bylo vyhlášeno až 26. srpna 1924, tedy až po úmluvě, úmluva stala se ještě za trvání vyrovnacího řízení a byla by proto proti věřitelům bezúčinnou, kdyby se jí bylo nedostalo schválení vyrovnacím správcem. Žalovaný tvrdil, že úmluvu podepsal na přímluvu vyrovnacího správce Arnošta S-a. Touto okolností se nižší soudy neobíraly, ač, kdyby byla prokázána, byl by tím zjištěn souhlas vyrovnacího správce zcela nepochybně. Leč doplniti řízení v tomto směru netřeba, neboť bezúčinnost takového jednání nemůže uplatniti dlužník, poněvadž v poměru mezi ním a jeho smluvníkem, i když jest tento vyrovnacím věřitelem, jeví toto ujednání plnou působnost. Je-li tomu tak, musí dlužník, žalovaný, dostáti své smluvní povinnosti. Uznal-li tedy odvolací soud, že jest žalovaný povinen zaplatiti zažalovanou částku, co do výše nepopřenu, posoudil věc v podstatě správně po právní stránce.

Čís. 9842.

Vyžaduje se nejen materiální, nýbrž i formelní totožnost směnečníka a přijatele. Nestací, že v adrese jest vyznačena jako směnečník firma veřejné obchodní společnosti, kdežto směnku podepsali jako přijatelé veřejní společníci svými občanskými jmény.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1930, Rv I 557/30.)

Ve směnce byla uvedena jako směnečník firma »Bratří Ch-ové v K.«, směnku podepsali jako přijatelé Jan Ch. a Ladislav Ch. Směnečný platební příkaz proti Janu Ch-ovi a Ladislavu Ch-ovi procesní soud první stolice zrušil, maje za to, že se vyžaduje nejen materiální,

nýbrž i formelní totožnost směnečníka a přijatele. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Směnku může přijati jen směnečník, tedy osoba, které svědčí platební příkaz. V tomto směru vyžaduje se nejen tak zvaná materiální totožnost směnečníka a přijatele, nýbrž i totožnost formelní. Podpis akceptanta musí formálně souhlasiti s vyznačením směnečnickovy osoby ve směnečné adrese a nestačí dokazatelnost materiální identity mimo směnku. Této formální totožnosti tu však není, přijal-li směnečník vyznačený v adrese firmou, směnku svým občanským jménem. V souzeném případě jest uvedena ve směnečné adrese jako směnečník firma »Bratří Ch. v K.«, kdežto směnku podepsali jako přijatelé Jan Ch. a Ladislav Ch. svým občanským jménem. Není tu tedy formální totožnosti směnečníka a přijatele a nelze proto podpisu Jana Ch-a a Ladislava Ch-a přikládati směnečně význam akceptu. Nebyla-li však splněna jedna z podstatných náležitostí akceptu (§ 19 směnečného zákona), právem prvý soud směnečný platební příkaz zrušil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud správně uznal, že směnku může akceptovati jen směnečník, tedy osoba, které svědčí platební příkaz, a že se v tom směru vyžaduje nejen materiální, ale i formelní totožnost směnečníka a přijatele. Této formelní totožnosti však v souzeném případě není, poněvadž v adrese jest vyznačena jako směnečník firma »Bratří Ch-ové«, kdežto směnku podepsali jako přijatelé »Jan Ch. a Ladislav Ch.« Není tu tedy formelní totožnosti směnečníka a přijatelů, poněvadž tito podepsali svými občanskými jmény. kdežto adresa zní na firmu, která se svým zněním liší, neboť není z ní patrné, že »Bratří Ch-ové« jsou právě Jan a Ladislav Ch., zvláště když ve směnce nijak k tomu nepoukazují, že chtěli akceptovati za firmu.

Čís. 9843.

Vyrovnačí řízení.

Jest nedovolenou výhodou podle § 47 vyr. ř., bylo-li umluveno, že se kvota splatí dříve, než ji mají obdržeti ostatní věřitelé, nebo že se zaplatí více než kvota. Rozhoduje výše skutečného nároku, nikoliv přihlášená výše. Tím, že vyrovnací dlužník poskytl výhodu také jiným věřitelům, není zhojena nedovolenost výhody určitému věřiteli.

Tím, že bylo plněno, byť vzhledem k § 47 vyr. ř. neplatně, na vyrovnací kvotu, bylo zabráněno obživnutí celé pohledávky podle § 57 vyr. ř.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1930, Rv II 450/29.)

Žalující banka jako postupnice stavitelů K-a a H-a domáhala se zaplacení pohledávky 25.996 Kč na Leopoldině a Jaroslavu V-ových. P r o